

ARIADNA

JENNIFER
SAINTOVÁ

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

ARIADNA

ARIADNA

JENNIFER
SAINTOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Jennifer Saint: ARIADNE,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Wildfire, an imprint of Headline Publishing Group,
Londýn 2021,

preložila Jana Pernišová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5353. publikácia
a 186. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazyková redaktorka Ivana Fábryová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2021 Jennifer Saint

Translation © Jana Pernišová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1284-7

*Tedovi a Josephovi.
Vedzte, že sny sa naozaj plnia.*

„Raz budeš stáť pred uchváteným davom a líčiť mu veľkolepú smrť býčieho muža v spleťtých chodbách labyrintu vytesaného do skál. Keď nadíde ten deň, nezabudni spomenúť moje meno.“

Úryvok z Ariadninho listu Teseovi,
Ovídiove *Listy heroín*

PROLÓG

Rozpoviem vám príbeh o istom statočnom mužovi.

Volal sa Minos, vládol na ostrove Kréta a jedného dňa vyhlásil vojnu Aténom, aby sa tamojším obyvateľom pomstil za smrť svojho syna. Androgeos bol výnimočný atlét, ktorý vyhral panatenajské hry, no napokon zahynul na opustenej stráni za mestom pod rohmi zdiveného býka. Keď sa Minos dozvedel, čo sa stalo jeho víťaznému synovi, obrátil svoj hnev proti Aténčanom, lebo neubránili chlapca pred besniacim zverom.

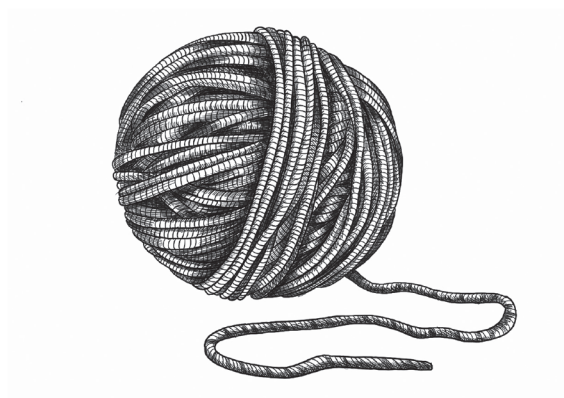
Bez váhania zvolal vojsko a odplával do Atén, ale cestou sa zastavil v kráľovstve Megara a vyplienil ho, aby celému svetu predviedol svoju moc. O megarskom kráľovi Nisovi kolovali chýry, že je neporaziteľný, no Minos sa vždy vedel vynásť. Odstrihol úbohému panovníkovi krvavočervený prameň vlasov, ktorý ho chránil pred ujmom, a bez milosti ho skántril.

Odkiaľ sa však Minos dozvedel o Nisovej osudnej slabine? Vôbec sa tým netajil – povedala mu o nej princezná Skylla, Nisova krásna dcéra, ktorá sa doňho beznádejne zamilovala. Omámená vášňou mu šepkala, že sa preňho bez váhania vzdá domova i rodiny, a nakoniec mu vyjavila aj otcovo tajomstvo.

Pravdaže, Minos bol právom znechutený správaním princeznej, ktorá neváhala obetovať vlastného otca. Len čo sa mocným úderom sekery zmocnil Nisovho kráľovstva, rozhodol sa potrestať ju, ako sa na zbožného vládcu patrilo. Priviazal zalúbenú dievčinu k lodi a ťa-

hal ju po mori, až kým sa neutopila v spenených vlnách, do poslednej chvíle preklínajúc svoje dôverčivé srdce.

Po víťazoslávnom návrate z Atén mi rozžiarene vysvetloval, že Skylla zradila svojho otca i svoju vlasť. Hádám len nečakala, že neohrozený kráľ Minos, môj nemilosrdný otec, si zavesí na krk vierolomnú dcéru?

PRVÁ ČASŤ

1

Volám sa Ariadna a som krétska princezná, ale môj príbeh nás zavedie ďaleko od skalnatého pobrežia mojej rodnej krajiny. Môj otec kráľ Minos mi s obľubou vykladal, ako pred rokmi dobyl Megaru a podrobil si Atény len vďaka svojmu bezchybnému úsudku a nespochybniteľnej morálke.

Úbohá zaľúbená Skylla, ktorá mu dopomohla k víťazstvu, sa vraj tesne pred smrťou zmenila na vtáka, no beztak ju neminul krutý trest – okamžite sa na ňu vrhol pomstychtivý morský orol s krvavočervenými pruhmi na perí a od tých čias ju nelútostne prenasleduje. Vôbec by ma neprekvapilo, keby to bola pravda. Napokon, bohovia sa radi vyžívajú na dlhotrvajúcom utrpení.

Mne však neutkvel v pamäti večne unikajúci operenec, ale pocha-bé, dôverčivé dievča lapajúce po dychu v spenenej krútnave za otcovou loďou. Predstavovala som si, ako ju železné okovy ťahajú ku dnu a hrud' jej zvierá strašné vedomie, že obetovala všetko pre prchavú lásku, ktorá sa pomínula rýchlejšie než dúhové odlesky v spírške morskej vody.

Vedela som, že Skylla a Nisos neboli jediné obeť otcovej krvavej výpravy. Aj Aténčania zaplatili za mier ukrutnú cenu. Zeus, zvrchovaný vládca bohov, mal odjakživa slabosť pre mocných smrteľníkov, a Minos patrila medzi jeho obľúbencov. Na jeho žiadosť teda zoslal na Atény skazonosný mor, čo sa prehnať mestom ako víchrica a zane-

chal za sebou len trápenie, smrť a žiaľ. Z každého domu sa ozývalo kvílenie matiek, ktorým pred očami zomierali deti, vojaci na bojisku padali ako podľatí a v uliciach sa hromadili mŕtve telá. Aténčania sa presvedčili, že ich sila nespočíva v mohutných hradbách, ale v obrancoch, a tých jednodaj ubúdalo. Nemali na výber – ak chceli zastaviť vyčíňanie choroby, museli prísť na Minoove podmienky.

Minoovi nešlo o peniaze či moc, žiadal od Atén oveľa vyššie výkupné. Výmenou za mier museli každý rok poslať na Krétu sedem mladíkov a sedem dievčat. Títo nešťastníci sa potom stali potravou netvora, ktorý mal byť nezmazateľnou pohanou našej rodiny, no namiesto toho nás preslávil po celom svete. Keď sa blížil čas krmenia, jeho rev otriasal stenami paláca, hoci prebýval hlboko pod zemou v spleťom bludisku, odkiaľ nebolo úniku.

Ja jediná som k nemu mala kľúč.

Krétsky labyrint totiž skrýval Minoovu najväčšiu potupu i najnebezpečnejšiu zbraň – môjho brata Minotaura.

Náš palác v Knosse predstavoval zdanlivo nekonečnú spleť chodieb a zákutí, ktorá ma v detstve neprestávala fascinovať. S obľubou som skúmala jednotlivé miestnosti a pri chôdzi som dlaňou pohľadkala hladké červené steny. Prstom som prechádzala po obrysoch *labrysu*, dvojsečnej sekery vyrytej do každučkého kameňa. Neskôr som sa dozvedela, že pre Minoa bol *labrys* symbolom Diovej obávannej moci vrhať blesky, ale mne skôr pripomínal motýľa. Aj ja som si pripadala ako motýľ, vždy keď som sa vynorila z tmavej kukly paláca a zastala na nádhernom slnečnom nádvorí, uprostred ktorého žiaril priestranný tanečný parket, kde som strávila najšťastnejšie chvíle mladosti. Celé hodiny som sa na ňom zvrátila a nohami tkala neviditeľné tapisérie na vyleštenom kruhu. Tento drevený zázrak pre mňa vyrobil vychýrený staviteľ Daidalos, hoci nešlo o jeho najznámejšie dielo.

Deň čo deň som ho netrpezlivo sledovala pri práci – nevedela som sa dočkať, kedy bude parket hotový. Vôbec mi nenapadlo, že mám jedinečnú príležitosť pozorovať umelca, ktorý sa raz preslávi nielen po celom Grécku, ale aj za jeho hranicami. Pravda, o svete som vtedy vedela veľmi málo – nemala som ani potuchy, čo leží za múrmi

nášho paláca. Od tých čias ubehlo vyše desať rokov, no pri zmienke o Daidalovi si zakaždým vybavím energického mladého muža pre-kypujúceho tvorivosťou. Porozprával mi, ako putoval z krajiny do krajiny a zdokonaľoval sa vo svojom remese, až kým nepadol do oka môjmu otcovi, ktorý mu ponúkol stále miesto na kráľovskom dvore. Zdalo sa mi, že precestoval celý svet, a visela som mu na perách, keď mi opisoval horúci piesok egyptských púští a nepredstaviteľne vzdialenú Ilýriu či Núbiu. Vedela som, že dohliada na výrobu sťaž-ňov a plachiet všetkých korábov v našom prístave, a dychtivo som sledovala, ako sa vzdďalujú od našich brehov, no sama som na ne nikdy nevkročila. Len som si predstavovala, aké to asi je stáť na palube uprostred šireho mora, počúvať vřzganie dosiek pod nohami a cítiť, ako sa loď hojdá na vlnách.

Náš palác bol plný Daidalových výtvorov. Jeho sochy vyzerali tak živo, že sme ich priväzovali k stenám reťazami, aby náhodou neutiekli, a matkine zápästia i krk zdobili jeho pôvabné náhrdelníky a náramky. Jedného dňa si všimol, s akou túžbou na ne hľadím, a daroval mi zlatý privesok zobrazujúci dve včely spojené kúskom plástu. Na slnku sa tak blyštal, až som uverila, že z neho čochvíľa začne kvapkať med.

„Vyrobil som ho pre teba, Ariadna,“ vyhlásil. Vždy sa so mnou zhováral vážnym tónom, čo mi veľmi lichotilo.

Pre Minoa som bola bezvýznamná dcéra, ktorá nikdy nepovedie flotilu a nedobyje cudziu ríšu, ale pri Daidalovi som sa necítila ako otravné dieťa, práve naopak – správal sa ku mne ako k seberovnej.

Ohromene som prijala privesok, obracala som ho v rukách a žasla nad jeho krásou. „Prečo práve včely?“ vyzvedala som.

Daidalos zdvihol dlane k nebu a s úsmevom pokrčil plecami. „Prečo nie? Všetci bohovia ich zbožňujú. Keď bol Zeus malý, lietali za ním do skrytej jaskyne a krmili ho medom. Postupom času natoľko zosilnel, že dokázal zvrhnúť mocných Titanov. Dionýzos zase pridáva med do vína, aby malo neodolateľnú sladkú príchuť. Dokonca sa povráva, že aj obľudný Kerberos, ktorý stráži bránu do podsvetia, sa dá skrotiť medovým koláčom! Ak budeš nosiť môj privesok, pomôže ti obmäkčiť srdcia iných.“

Nemusela som sa pýtať, koho má na mysli. Môj otec vládol na Kréte železnou rukou – vedela som, že ním nepohne ani najhro-

zitánskejší roj včiel. Krásny privesok ma však beztak očaril a nikdy som si ho neskladala. Blyštal sa mi na krku aj na Daidalovej svadbe. Otec mu usporiadal velikánsku hostinu. Bol od radosti bez seba, že svetoznámy remeselník si vybral za ženu Krétanku a rozhodol sa zapustiť u nás korene – aspoň sa mohol naďalej vychvaľovať svojím dvorným umelcom. Daidalova manželka síce zomrela pri pôrode necelý rok po sobáši, ale chýrny staviteľ našiel útechu vo svojom synčekovi Ikarovi. Rada som sa dívala, ako ho nosí hore-dolu a ukazuje mu kvety, vtáky i nespočetné divy paláca. Moja mladšia sestra Faidra sa za nimi očarene tmolila a vždy keď ma unavilo vystríhať ju pred hrozbami, čo na ňu číhali na každom kroku, nechala som ju na starosť Daidalovi a vrátila som sa na tanečný parket.

Zo začiatku mi robila spoločnosť matka – to ona ma naučila tančovať. Nepredvádzala mi obyčajné tanečné kroky, práve naopak. Ukázala mi, ako spájať divé, chaotické pohyby do plynulých oblúkov, ako nájsť pôvab v neviazanosti. Zakaždým sa nechala unášať hudbou a ja som nasledovala jej príklad. Bola to pre mňa hra – matka rozhodla, ktoré súhvezdia mám napodobniť, a popritom mi o nich rozprávala príbehy. „Orión!“ zvolala a ja som dychtivo poskakovala z miesta na miesto podľa vzoru žiarivých bodiek, čo zobrazovali nešťastného lovca. „Artemis ho vyniesla na nebesá, aby sa naňho mohla noc čo noc dívať,“ prezradila mi Pasifae dôverným tónom, len čo sme sa zvalili na zem a lapali po dychu.

„Artemis je panenská bohyňa, vždy si horlivo stráži svoju cudnosť,“ vysvetľovala. „Kedysi dávno si však obľúbila smrteľníka menom Orión. Bol to veľmi šikovný lovec a zručnosťou sa jej takmer vyrovnal.“ Mladík sa ocitol v chúlостivej situácii. Bohom sa síce páči, keď ľudia vynikajú v love, hudbe či tkaní, no zo všetkého najviac nenávidia pýchu, ktorá často prichádza ruke v ruke s výnimočným talentom. Jednoducho neznesú pomyslenie, že by sme ich my ľudia mohli v niečom prekonať.

„Orión zúfalo túžil držať krok s bohyňou a urputne sa snažil urobiť na ňu dojem,“ pokračovala matka. Kútikom oka pozrela na Faidru a Ikara, ktorí sa hrali na kraji parketu. Stala sa z nich nerozlučná dvojica – Faidre sa veľmi pozdávalo, že môže pre zmenu niekoho dirigovať. Len čo sa matka ubezpečila, že drobci sú zabratí do hry a nepočúvajú nás, znovu sa rozhovorila. „Možno dúfal, že ju pre-

svedčí, aby kvôli nemu porušila sľub cudnosti, ak znesie zo sveta čo najviac živých tvorov. Zamierili teda sem na Krétu a spoločne sa vydali na veľkolepú poľovačku. Deň čo deň kántrili všetko, čo im prišlo pod ruku, a nebotyčné kopy zahubených zvierat jasne svedčili o ich zručnosti. Lenže krv ich úlovkov zmáčala pôdu a prebudila z tichých driemot matku zem Gaiu. Tá zdesene hľadela na bezuzdné krviprelievanie, ktoré Orión rozpútal po boku svojej zbožňovanej Artemidy. Bála sa, že napokon vyhubí všetko živé, ako sa chvatal v krvavom ošiali. Gaia teda siahla do hlbín zeme a vyniesla na povrch jednu zo svojich príšer – obrovského škorpióna, ktorého bez váhania poštvála na namysleného Orióna. Nik na svete dosiaľ nestál zoči-voči podobnému netvorovi. Hrozivo cvakal klepetami vo veľkosti dospelého muža, pancier mu žiaril sťa vyleštený obsidián a odolný chvost siahal až do nebies, takže zaclaňal Heliov voz a vrhal na zem príšerný tieň.“

Pri matkinom opise legendárneho škorpióna som sa zachvela. Zavrela som oči a v duchu som ho zazrela, odporného a nevýslovne krutého.

„Orión sa nebál alebo aspoň nedal najavo strach,“ pokračovala Pasifae. „Proti Gainmu škorpiónovi však nemal šancu a Artemis nepohla ani prstom, aby ho vyslobodila z netvorovho zovretia...“ Matka sa odmlčala a jej ticho vykreslilo Oriónovo márne úsilie jasnejšie než akékoľvek slová. Predstavila som si, ako mu z krehkého ľudského tela uniká život. Nakoniec sa predsa len poddal, vyčerpaný snahou vyrovať sa neúnavnej bohyni. „Škorpión roztrúsil Oriónove pozostatky po celej Kréte. Smútiaca bohyňa ich však pozbierala a umiestnila ich na nebo. Odvtedy sa noc čo noc díva na svojho bývalého druha, keď sa vydáva na osamelé potulky so strieborným lukom bez toho, aby niekto ohrozoval jej panenstvo či loveckú prevahu.“

Oriónov príbeh nebol ojedinelý. Zdalo sa mi, že nočná obloha je posiatá smrteľníkmi, ktorí sa zaplietli s bohmi a teraz pred nimi vystríhajú zvyšok sveta. Matka mi o nich rozprávala s rovnakou nespútanou vášňou, akú vkladala aj do tanca. Nemohla tušiť, že nevinné radovánky jej raz budú na príťaž a neprajníci ich započítajú k dôkazom o jej samopašnej bezuzdnosti. V tých časoch ju ešte nik neobviňoval z neženského, zhýralého správania a neprirodzených